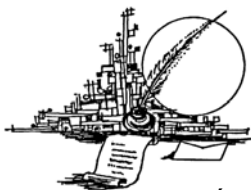

Chị Hai thương mến !

(Tết nay em không về được)

Tảo Giang

Em vừa nhận được thư chị và biết tin gia đình mình vẫn yên bình và khỏe mạnh, nên em yên tâm. Trong thư chị hỏi em về cuộc sống và con người ở thành phố ra sao ư? Chị Hai ơi! Từ ngày lên thành phố trọ học đến giờ, em nhận thấy cuộc sống cả thân lẫn tâm của con người ở trên này không giống như những người dân dưới quê mình đâu. Phải chăng, người dân quê sống gần với thiên nhiên, nên tâm hồn họ chưa bị những bụi bặm của thị thành làm cho vẩn đục. Cái đẹp của họ gồm cả bề ngoài lẫn bề trong, tức gồm cả cái “*chân*” và cái “*thiện*”. Họ sống hiền hòa, chất phác, thực thà tựa hồ như em bé còn thơ ngây vậy. Trái lại, cuộc sống đô thành, có lẽ vì xa thiên nhiên cho nên có một số người, một số người thôi họ nhiễm phải những cái thói tha, dơ bẩn, những hành động thô bạo, những lời nói tục tĩu trong đời sống hàng ngày. Họ đối xử với nhau đầy dẫy những mưu mô, thủ đoạn, quỷ quyệt một cách tráo trở, họ lường gạt, bĩ ỏi ti tiện; họ tìm cách lợi mình hại người!... Đối với họ, nhân cách, đạo lý làm người; cái Chân, Thiện, Mỹ chỉ thấy ở những bài hát đồng dao hay ca dao tục ngữ, hoặc chỉ có trong truyện cổ tích hoang đường, huyền thoại... Điều thiện tuy hiếm hoi, nhưng không phải là không có, chỉ khó thấy mà thôi. Xã hội nào cũng có hai mặt của nó, có bề nổi và bề chìm. Bề chìm là cái đáy, chứa đựng căn bã rác rưởi, như nhớp thói tha... Nếu xã hội tốt đẹp, có nhân tính, phẩm hạnh cao, có tình thương yêu đồng loại tràn đầy, thì những thứ căn bã như nhớp sẽ phải phân hủy thành bùn đất ở dưới đáy, không cách chi nổi lên được phải không chị? Khi mới lên đây, em nghe những câu chửi thề luôn thốt ra cửa miệng khi họ giao tiếp với nhau, em thấy khó chịu lắm. Nhưng dần dà quen đi, em xem nó như đã biến dạng; không còn là tiếng chửi thề nữa, mà là một liên từ để nối các mệnh đề với nhau. Có lẽ ngay chính họ, họ chửi thề mà họ cũng không biết là họ chửi thề nữa. Thế nên, họ làm những việc ác, họ cũng không biết là việc ác nữa.

Vì vậy, em trộm nghĩ: con người chỉ đẹp khi sống gần với thiên nhiên phải không chị? Nói như thế, có vẻ bảo thủ trước sự văn minh tiến bộ về tiện nghi vật chất của loài người chị nhỉ! Do đó, em hằng nhủ lòng: Mình đi học, cốt để có kiến thức hiểu biết chữ nghĩa, văn

chương, ngõ hầu biết nhân đức lẽ phải ở đời; biết cung cách đối nhân xử thế sao cho đúng với một người cho ra người, chứ không cần để phát minh sáng chế ra những thứ súng đạn, xe tăng, tàu bè, chất nổ để ôm bom tự sát... Hay để đề ra những triết thuyết hoang tưởng hầu mê hoặc, dụ dỗ những kẻ u mê tâm tối mà ham muốn thành thánh và lấy được nhiều cô vợ trẻ đẹp trên thiên đàng... Lại càng không cần thiết sản xuất ra những thứ xa hoa phù phiếm vượt quá mức nhu cầu cho sự sống con người đúng không chị? Vì chính những thứ đó nó quấy rối lòng người phải lao tâm nhọc trí để đạt cho bằng được những thứ ấy, nên mới sinh ra không biết bao nhiêu nỗi khổ niềm đau trong xã hội loài người.

À! Quên! Em kể chị nghe, câu chuyện khá thương tâm vừa xảy ra tuần trước mà em có dự phần chị ạ! Chẳng là con nhỏ Vân bạn cùng lớp, ăn ngủ cùng phòng trong cư xá với em, mà thư trước em có kể cho chị nghe rồi đó. Hôm ấy cả lớp đi thực tập ngoài trời, tại bãi Phúc Xá lòng sông Hồng Hà. Giữa lúc thầy đang giảng về cấu trúc của thổ nhưỡng thì bất chợt có tiếng kêu cứu từ dòng sông vọng lên. Thầy trò nhất loạt nhìn về hướng có tiếng kêu, thì thấy một con thuyền bị lật nghiêng, có những người ngoi ngóp, vùng vẫy quanh thuyền. Cả lớp không ai bảo ai, cùng nhau đứng dậy chạy xuống lòng sông. Người nào người nấy, tự lượng sức mình nhảy ào xuống sông để cứu vớt nạn nhân, trong số đó có nhỏ Vân. Còn em, tự biết mình không bơi lội được nên đứng chờ trên bờ để làm những thao tác hô hấp nhân tạo cho những nạn nhân được vớt lên. Em thấy nhỏ Vân bơi ra bơi vào một cách hăng say, một mình nó đã vớt được 7 người đưa vào bờ, nhưng đến người thứ 8 thì nó chết chìm cùng với người đó luôn chị ạ!!! Không ai hiểu nó chết vì kiệt sức hay vì chính nạn nhân ôm cứng nó, khiến nó không bơi được, tức là nó từ người đi cứu kẻ chết đuối, biến thành người bị chết đuối; trong lúc người chết đuối thì được nó cứu sống. Rồi hai ngày sau xác nó mới nổi lên vướng vào trụ cầu Long Biên...

Chị Hai ơi! Xác nó được mang về quàng tại giảng đường của trường Đại học BK, được báo đài đưa tin, nên có một ít người đến viếng quan tài nó. Không biết họ vì tò mò hay vì thương cảm tấm lòng hy sinh của nó mà đến viếng chẳng?

Lúc hạ huyết, em nhận thấy có mặt đầy đủ cả các thầy, cô cùng toàn thể sinh viên của trường, và một số đồng bào cũng đến tham dự. Vì em nghe thấy những tiếng thì thầm, thắc mắc là tại sao không có mặt thân nhân của nó trong giờ phút quan trọng này? Bởi vậy, em xin phép thầy cô để đọc một bài điều văn ứng khẩu (Vì em là đứa bạn được nó trút hết bầu tâm sự về cuộc đời đau buồn

của nó cho em nghe, hầu voi bót phần nào niềm u uất trong tâm của nó từ khi nó biết rõ cội nguồn của mình).

Em đọc: “...*Trần Kiều Vân! Trần Kiều Vân! Trần Kiều Vân!*!! *Mày bị sinh ra trong một tình huống cực kỳ đen tối! Có một gã đàn ông khôn nạn nào đó, đã hãm hiếp một nàng thôn nữ đang giặt yếm ven sông, rồi đóng tuốt. Nàng thôn nữ đó chính là mẹ mày. Mày vừa ra đời được 3 ngày thì mẹ mày chết vì chứng hậu sản. Mày được người hàng xóm là bà Tư Huê mang mày về nuôi nấng, nhưng gia cảnh của bà lại nghèo xác nghèo xơ cho dù tấm lòng thì giàu có vô vàn. Vì thế mà sáu bảy tuổi đầu mày đã phải đi ở, chôn trâu, cắt cỏ, xay lúa, giã gạo, làm việc vất vả... để mót chút dư thừa đem về nuôi bà Tư Huê. Phải chăng mày xuất thân từ nghịch cảnh ấy, nên mày đã âm thầm dồn nén nghị lực để vượt lên từ đáy cuộc đời cùng với vị ân nhân vô danh nào đó đã kín đáo giúp cho mày phương tiện để ăn học, nếu tôi đoán không lầm thì vị ân nhân đó hiện đang có mặt tại đây. Và người đó, có thể chính là kẻ đã hãm hại mẹ mày, cho nên không dám ra mặt mà thôi.*”

Ô! hô! – Ô! hô! *Trần Kiều Vân!* *Mày từng tâm nguyện với tao rằng: Mày quyết học hành cho thành đạt, để mày phụng sự những người kém may mắn như mày trong tuổi ấu thơ, để đền ơn người đang thâm lặng kín đáo tài trợ cho mày ăn học. Vân ơi! Ước nguyện đó mày đã thành tựu, và thành tựu quá sớm bằng chính sinh mạng của mày đó”.*

Chị Hai! Em đọc tới đây thì bị tắc nghẹn cổ họng và tự nhiên nước mắt cứ trào dâng, nên em lặng thinh cúi đầu, hai tay ôm mặt! lau nước mắt đang nhạt nhòa rồi ngừng lên em nhận thấy mọi người cũng đang trộm nước mắt như em!...

Ba ngày sau, vừa tan học, em bỏ bữa cơm chiều đi thẳng ra nghĩa trang, đến mộ Vân thấp mấy nén nhang để tưởng niệm con bạn vừa đột ngột ra đi. Chiều xuống dần, em thần thờ ngồi xuống bên mộ, cảnh nghĩa trang lất phất mưa phùn, vắng vẻ điều hui làm sao! Em thâm nghĩ về nó:

*Lúc sống, quá lắm than
Khi chết, thật huy hoàng
Khói nhang phủ trên mộ
Chuông chùa vọng ngân đưa*

*Mày đi, tao còn lại
Tạm biệt một chiều mưa
Ít năm mình gặp lại
Vui sướng nào cho vừa.*

Ngồi viết thư này cho chị mà trí em vẫn còn ám ảnh về cái chết của con Vân như đang quanh quất đâu đây chị ạ!

Chị Hai ơi! Em dự định tết này em đi làm công tác thiện nguyện giúp đỡ đồng bào bị thiên tai bão lụt miền Trung, đi cùng với gia đình Phật tử chùa Thiên Môn. Do đó, nhờ chị xin ba mẹ cho phép em đi làm Phật sự, nên em không về ăn tết đoàn tụ với chị và ba mẹ được. Xin ba mẹ và chị bớt đi niềm vui vầy của sự quây quần trong ba ngày tết, để đem tình yêu thương chia sẻ với đồng bào nạn nhân do thiên tai tàn phá gây nên. Biết đâu, nhờ sự chăm sóc của chúng em mà đồng bào xấu số sẽ bớt đi niềm tủi thân bởi khổ đau và đắng cay chua xót... đúng không chị? Rồi tết năm sau gia đình mình sum họp có lẽ sẽ đầm ấm hơn bởi niềm vui của hai cái tết cộng lại chị nhỉ!

Tết nay, chị đừng gửi tiền cho em nữa, vì em dạy kèm mấy chỗ nên có đủ tiền chi dùng rồi, chị và ba mẹ bớt lo cho em về tiền bạc chị nhé! Và lại ở trên thành phố nếu biết tri túc, không se sua đua đòi và chỉ có học không thôi, thì cũng không tốn tiền bao nhiêu chị ạ! Cả nhà yên tâm đi.

Tuần lễ vừa rồi, em đăng ký hiến tủy xương để cấy ghép cho những ai bị bệnh ung thư máu hay những người không tự sản sinh ra được tiểu cầu. Người mắc phải bệnh này hiện nay y khoa chưa tạo ra phương pháp để chữa cho bệnh nhân được, do đó chỉ trông mong vào sự hiến tặng tủy xương của đồng loại mà thôi nên em đã ghi danh để hiến tặng rồi. Tụi bạn em chúng nó sợ đau, không dám ghi danh. Em có nói với chúng nó rằng: Nếu mình phải đau một chút mà cứu sống được một mạng người, thì sự đau ấy có thấm vào đâu so với niềm vui chan chứa: “*Cứu được một người, phúc bằng hà sa*”. Thế là tuần lễ sau mấy nhỏ bạn em chúng nó kéo nhau đi ghi danh tất cả, khiến em cũng thấy vui vui chị ạ.

Kính chúc ba mẹ và chị an vui và khỏe mạnh chị nhé!

Em của chị

